

Sygn. akt V CSK 313/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa K. D. i S. D.
przeciwko Syndykowi Masy Upadłości M. T. prowadzącego działalność
gospodarczą pod firmą A. w upadłości likwidacyjnej
w W.
z udziałem interwenienta ubocznego M. G. (poprzednio: M. S.)
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 23 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 1487/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów łącznie
kwotę 3600, - (trzy tysiące sześćset) złotych oraz na rzecz
interwenientki ubocznej M. G. (poprzednio:
M. S.) kwotę 3600, - (trzy tysiące sześćset)
złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 23 czerwca 2014 r. oraz zażalenie na towarzyszące mu postanowienie w przedmiocie kosztów postępowania. Powodowie dochodzili w sprawie ustalenia nieważności ugody pozasądowej zawartej przez powodów z pozwanym, działającym jako syndyk masy upadłości M.T. Zdaniem powodów, skutecznie uchylili się oni od skutków tej czynności z powołaniem na dokonanie jej pod wpływem błędu. Sądy obu instancji doszły do zgodnego wniosku, że powodowie złożyli swoje oświadczenie w błędnym przekonaniu, iż obciąża ich dług zmarłego syna - a zatem, że ugoda zawarta z syndykiem oznacza dokonanie na ich rzecz realnego ustępstwa. Przekonanie to było uzasadnione wobec pozostawania w tym okresie przez powodów w żałobie w związku z tragiczną śmiercią syna, a także zatajenia przez syndyka informacji o rzeczywistym stanie zobowiązań zmarłego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego świadczy to także o spełnieniu w okolicznościach sprawy przesłanek podstępu. Ponadto, jak wskazały Sądy rozpoznające sprawę, brak realnego ustępstwa ze strony pozwanego stanowił przyczynę braku możliwości uznania zawartej umowy za ugodę.

Wyrok Sądu Apelacyjnego został zaskarżony przez pozwanego skargą kasacyjną, w której zarzucił on wydanie go z naruszeniem art. 917 k.c., art. 84 § 1 i 2 k.c. oraz art. 86 § 1 k.c. Na tej podstawie wniósł o uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak w niej zwłaszcza istotnych zagadnień prawnych, na których istnienie powołał się skarżący.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka ta - ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. - powinna być rozumiana jako kwestia o problemowym i precedensowym charakterze, odnosząca się do wykładni prawa i mająca znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Powinna ona pozwalać na sformułowanie przez Sąd Najwyższy, w ramach rozpoznawania skargi kasacyjnej,

ogólnego poglądu, możliwego do wykorzystania na gruncie innych spraw. W ten sposób rozpoznanie skargi kasacyjnej będzie mogło przyczynić się do rozwoju prawa, realizując cele publiczne - dominujące w koncepcji skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 596/14, nie publ. oraz z dnia 23 lipca 2015 r., I CSK 976/14, nie publ.). Kwestie wskazane w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odpowiadają temu wymaganiu. Zostały sformułowane w zbyt ścisłym związku z konkretnymi okolicznościami faktycznymi sprawy, by możliwe było wypracowanie na ich podstawie ogólnego poglądu o uniwersalnym wymiarze, który realizowałby cele przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Dotyczy to zarówno problemu związanego z art. 917 k.c. - który został powiązany przez skarżącego wprost ze szczegółowymi okolicznościami faktycznymi, jak i dwóch kwestii związanych z problematyką wad oświadczenia woli (w których ramach skarżący dąży do uzyskania odpowiedzi na pytanie o kwalifikację prawną konkretnych okoliczności zaczerpniętych ze stanu faktycznego sprawy). W każdym z tych wypadków wskazywane problemy wiążą się przede wszystkim z kwestiami subsumpcji, nie mogąc spełnić przesłanki istotnego zagadnienia prawnego w opisanym wyżej rozumieniu.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.